

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2016. évi június hó 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2016. február hó 26. napján kelt 3.B.141/2015/19. számú **ítéletét megváltoztatja**, a szabadságvesztés tartamát 3 /három/ évre súlyosítja.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Tatabányai Törvényszék 2016. január 13., február 24., 26. napján tartott - részben folytatólagos és nyilvános - tárgyalásokon lefolytatott bizonyítás eredményeként, az utóbbi napon meghozott 3.B.141/2015/19. számú ítéletével, a 2014. június 13. napjától 2014. július 29. napjáig előzetesen fogva volt, majd szabadlábon védekező, jelenleg más ügyben 2016. május 4. napjától előzetes fogvatartásban lévő **vádlottat** bűnösnek mondta ki: testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat).

Ezért 2 év 4 hónap börtönfokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztésbe.

Megállapította, hogy az elítélt legkorábban a büntetés 2/3-ad részének, de legkevesebb három hónap kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A Tatabányai Törvényszéken 1/164/2015. számon bevételezett bűnjelek lefoglalását megszüntette, elrendelte egy részük kiadását **vádlottnak**, illetve **sértett** részére, a nyomhordozóknak pedig a megsemmisítését.

Kötelezte vádlottat 167.794,- forint felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet kihirdetésekor, ellene az ügyész a vádlott terhére súlyosítás érdekében jelentett be fellebbezést, amelynek indokolását 20. sorszámú beadványában terjesztette elő. Álláspontja szerint a speciális és generális prevenciót a középértéket jobban megközelítő tartamú szabadságvesztés kiszabása szolgálhatja, amelyet a súlyosító körülmények túlsúlyára és nyomatékára figyelemmel látott indokoltnak.

Kiemelte, hogy a sértett megbocsátott a vádlottnak, mintegy menteni próbálta, valamilyen mértékű kompenzációban is részesült a vádlott családja részéről, de ez nem ellensúlyozza azt a körülményt, hogy a sértett jobb veséjét a vádlott általi bántalmazás miatt el kellett távolítani.

A vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében fellebbeztek.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.112/2016/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartva, indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vádlottra kiszabott börtönben végrehajtandó szabadságvesztés tartamának felemelését, egyebekben a jogi indokolás pontosítását követően, annak helybenhagyását.

Az átiratban és az ítéletábrán nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője által kiemelésre került, hogy az elsőfokú bíróság a lényeges bizonyítékokat beszerezte, indokolási kötelezettségét teljesítette, azok értékelését az ítéletben bemutatta. Számot adott arról, hogy miért nem fogadta a sértettnek a vádlottat menteni igyekvő, megváltoztatott vallomását. A megalapozottnak tartott történeti tényállás kisebb pontosítását a fellebbviteli főügyészség az ítélet 3. oldal 5. bekezdésében a nyilvános ülésen azért indítványozta korrigálni, mert nem került sor tényleges pénz átadásra a közjegyző előtt, a sértett arról tett nyilatkozatot, amit a közjegyző okiratba foglalt, hogy kapott a vádlott családjától 3 millió forintot. Továbbá a vádhatóság indítványozta az ítélet személyi részben az újabb elítélés szerepeltetését is.

Kifejtésre került a vádhatóság részéről, hogy az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes, de a rá vonatkozó jogi indokolást annyiban szükséges pontosítani, hogy a vádlott a sértettet egyenes szándékkal bántalmazta. Az elkövetett bűncselekmény büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés, aminek középértéke 5 év és mivel a számos nyomatékos súlyosító körülmény szól a vádlott terhére, az általános és egyéni megelőzés szempontjait az első fokon rá kiszabott szabadságvesztés nem szolgálja, a büntetése eltúlzottan enyhe. A vádlott maradandó fogyatékkal járó sérülést is okozott a sértettnek, büntető eljárás hatálya alatt követte a jelen ügyben elbírált cselekményt, többszörösen büntetett előéletű, mindezek a körülmények az ügyészi érvelés szerint, nem adnak lehetőséget a

középmérték alatti büntetés kiszabására. Ezért indítványozta a fellebbviteli főügyészség a börtönbüntetés tartamának felemelését.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője a felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében bejelentett fellebbezést módosítva tartotta fenn. Indítványozta és a Be. 351. § (2) bekezdés c.) pontjára alapítottnak, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatására utasítását.

Perbeszédében kitért arra, hogy első fokon, a védőbeszédben elhangzottakat fenntartja. Rámutatott, hogy álláspontja szerint mennyiben iratellenes az ítéleti tényállás, mely elemekkel, körülményekkel nem foglalkozott az elsőfokú bíróság és ehhez képest indokolási kötelezettségét nem teljesítve hozott döntést. Foglalkozott azzal is, hogy a magánszakértő véleményét az elsőfokú bíróság befogadta, szakértőként a védelem által felkért szakértőt az eljárásba bevonta, de mivel a két szakértői vélemény egymástól eltérő, további bizonyításra lett volna szükség annak érdekében, hogy ítéleti bizonyossággal legyen megállapítható, mely sérülés okozta a sértett életveszélyes sérülését. Kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe védence igazolt gerincbetegségét, **1. tanú** tárgyaláson elhangzott nyilatkozatát, mely szerint neki említette a sértett a padra esést. A szakkérdés megválaszolásához a bíróságnak új szakértőt kellett volna kirendelni, mindezek a hiányosságok a másodfokú eljárásba nem orvosolhatók, ezért kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

A vádlott felszólalásában csatlakozott védőjéhez. Életkörülményeire nézve elmondta, hogy a kiskorú és egyik nagykorú gyermekének eltartásáról gondoskodik.

Az ítélet tábla a bejelentett kétirányú fellebbezésekre tekintettel, a Tatabányai Törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdés szerint teljes körben, a megelőző eljárással együtt bírálta felül.

Ennek eredményeként a védelmi fellebbezést nem találta alaposnak. A fellebbviteli főügyészség indítványa alapos.

Elsődlegesen azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemi felülbírálatát akadályozó hibát, mulasztást nem vétett.

Az eljárásjogi kérdések mikénti érvényesülését vizsgálva, az elsőfokú bíróság a bizonyítási eszközöket az eljárási szabályok megtartásával, hiánytalanul tette tárgyalás részévé. Ennek során kihallgatta a vádlottat, aki nem tett összefüggő vallomást, de a kérdésekre válaszolt, a tárgyaláson ismertetett, gyanúsítottai beismerő vallomásait fenntartotta. Tanúként hallgatta ki **sértett** sértettet, akinek a

nyilatkozataiban fellelhető ellenmondásokat korábbi nyomozati vallomásai elétárásával, az elrendelt szembesítésekkel megkísérelte tisztázni. Kihallgatta a vádlottat elkísérő **2. tanút**, az intézkedő rendőr tanút, a munkaügyi hivatalban dolgozó két ügyintézőnek, a mentőszolgálat dologozóinak, **3. tanúnak** a tanúvallomását ügyészi indítványra felolvasással ismertette. Ismertetéssel tette tárgyalás anyagává a nyomszakértői véleményt és kiegészítését, dr. Stettler Mihály és dr. Fogel Lajos orvosszakértők véleményét, személyes meghallgatásukkal a két szakértő véleményét ütköztette. Ismertette a vádlott egészségi állapotára vonatkozó orvosszakértői véleményt, az ügyben keletkezett lényegi okirati bizonyítékokat. A lefolytatott bizonyítási eljárásban tehát a tárgyalásokon valamennyi adattal szembesülhettek az érdekeltek, az eljárási cselekményekre érdemben reflektálhattak, véleményüket kifejezhették, a védelmi jogok sem sérültek.

Az ítélet tábla a nyomozati szakban szerzett számos bizonyíték tekintetében nem állapított meg szabálysértést, a rendőrhatalóság felderítő munkája során fogatosított eljárási cselekményekre törvényesen került sor. Minderre figyelemmel, a másodfokú felülbírálat számára is ugyanazok a feltárt bizonyítékok állhattak rendelkezésére, mint az elsőfokú bíróságnak, azok egyikét sem kellett az értékelési körből kirekeszteni.

Relatív eljárási hibaként viszont felvetődik, hogy az elsőfokú bíróság a nem jogerős ítéletét önmaga kijavító végzésben korrigálta, holott ez a megoldás nem illeszthető a büntetőeljárási szabályok keretébe, mivel a másodfokú bíróságnak kellett volna azt a nyilvánvaló elírásból származó hibát javítani, miszerint a kihirdetett 2 év 4 hónap szabadságvesztés büntetés helyett, 2 év 6 hónapot szerepeltetett az elsőfokú indokolt ítélet rendelkező részében a törvényszék. Sajátos eljárásjogi megoldást jelent az elsőfokú bíróság részéről az is, hogy bár nem adott helyt a védelem által felkért, magánszakvéleményt adó szakértő bevonásának és 3.B.141/2015/8-I. számú végzésével elutasította dr. Fogel Lajos szakértőként történő bevonását, ugyanakkor tanúként kívánta őt kihallgatni.

A büntetőeljárási törvény 76. § (1) bekezdésében tételesen felsorolja a bizonyítási eszközöket, ilyenek a tanúvallomás, a szakvélemény, a tárgyi bizonyítási eszköz, az okirat és a terhelt vallomása.

A büntetőeljárásban tehát csak az szerepelhet szakértőként, akit az ilyen feladat ellátására az eljáró hatóság felkér, a tanú szakvéleményt nem adhat, ilyen bizonyíték forrása a vallomása nem lehet. Aki szakértőként lép fel, az csak szakértőként hallgatható ki az eljárásban, ha nem kerül sor szakértőként a bevonására, az elkészített és a felek által csatolt véleménye csak mint okirati bizonyítási eszköz vehető figyelembe. A védelmi oldal részéről felkért szakértőt az elsőfokú bíróság az indítványnak helyt adva, 3.B.141/2015/9. számú végzésével bevonta az eljárásba, így orvosolta azt az eljárásjogi hibát - hatályon kívül helyezve a korábbi végzését - hogy tanúkénti kívánta megidézni. A két orvosszakértőt ezt követően a tárgyaláson meghallgatta, véleményüket ütköztette. Ezáltal eljárási szabályt a szakértői bizonyítás tekintetében nem vétett.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési és indokolási kötelezettségét teljesítette.

A vádlotti és sértetti vallomások, tanúvallomások egymással és más bizonyítékokkal összevetve elemezte, számot adott arról, hogy a tényállást milyen okból és mely bizonyítékokra alapította. Az elvégzett bizonyítékértékelése nem egyoldalú, logikátlanságot, ellentmondást nem tartalmaz.

Az orvosi dokumentumok tartalmazzák, hogy milyen sérülést rögzítettek a sértett kórházi ellátása során, melyek a nyolc napon belüli sérülések és melyik az a sérülés, amely életveszélyes állapotot okozott nála. Dr. Stettler Mihály orvosszakértőnek a nyomozás során készült alap és kiegészítő véleményét - amelynek elkészítésénél az akkori tanúvallomások, a helyszíni kihallgatások anyagát, az orvosi dokumentumok adatait tudta a szakértő figyelembe venni - valamint a két orvosszakértő által tett megállapításokat, a nyomszakértő alap és kiegészítő véleményét az elsőfokú bíróság az értékelésbe bevonta.

Az ügyben a szakértői véleményeken kívül, számos személyi bizonyíték is rendelkezésre állt, így a vádlott a sértett és a tanúk vallomásai. Ehhez a személyi bizonyítéki körhöz kellett rendelni a további bizonyítékokat, a szakértői véleményeket, az okirati bizonyítékokat, a helyszínen rögzített adatokat. A tanúknak a vallomásait sorba véve, értékelést nyert ez a bizonyítéki kör is.

A vádlott a gyanúsított kihallgatásain beszámolt az általa elkövetett cselekményről, mindvégig elismerte, hogy bántalmazta a sértettet, háromszor a derékon és hátba rúgását, aminek csak az erejét vitatta. A tanúk ezzel szemben három-öt percig tartó intenzív bántalmazásáról beszéltek a sértettnek és többszörös rúgásról számoltak be. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításának alapjául a vádlottra kedvezőbb, legalább három rúgást elfogadta, míg védekezésével szemben a nagy erejű tompa erőbehatást a sértett esetáján - amelyet dr. Fogel Lajos orvosszakértő is megerősített - a további sérülések jellegét, a további erőbehatások mértékét, dr. Stettler Mihály orvosszakértő véleményére alapítva állapította meg.

A sértettet a nyomozás során több alkalommal hallgatták ki, első vallomásában 2014. június 14-én a kórház hivatali helyiségében felvett vallomásában úgy nyilatkozott, hogy a vádlott kérdőre vonta az eltűnt tárgyai miatt és megfenyegette azzal, ha másnapra nem lesznek meg, szétapossa a belét, kinyírja és kötözzön el a környékről. Előző nap reggel a vádlott akkori lakóhelyénél nekiesett, a földre került, a vádlott elkezdte rugdosni, ahol érte, körülbelül öt percig, **1. tanú** mentőt akart hozzá hívni. Azért ment a parkba, hogy segítséget kérjen valakitől, végül a kisbéri munkaügyi

központnál kért segítséget. A következő alkalommal, még a kórházban, 2014. június 16-án az ügyel kapcsolatban nem tett érdemi vallomást. 2014. június 19-én szintén a kórházban felvett vallomásában a korábbi vallomását teljes mértékben fenntartotta. 2014. június 30-án a rendőrhatalóság hivatali helyiségében hallgatták ki, ekkor a korábbi nyilatkozatait fenntartotta, de annyiban kiegészítette, hogy azon a napon, amikor korábban kihallgatták, meglátogatta a felesége a kórházban, akit a vádlott családja szállított oda, majd miután kijött a kórházból, többször meg is látogatták, egy alkalommal kiváltották a gyógyszert, elvitték az orvoshoz, ő is meglátogatta őket, a vádlott kifizette a munkabérét.

2014. szeptember 19-től nyomon követhető, hogy a sértett, a vádlott és az élettársa vallomása új elemmel bővült. A sértett jogi képviselője jelenlétében felvett vallomásában, a korábbi négy nyilatkozatától eltérően, a vádlott viselkedését már nem fenyegetőnek írta le, a bántalmazását a saját flegma válaszájának tudta be és elmondása szerint a vádlott csak kétszer rúgta meg a bal háti részen, előzőleg egy pofont akart adni, de nem érte el, tarkón is csapta, ellene felemelt kézzel védekezett, ekkor esett a jobb oldalára. Új elemként jelenik meg a vallomásában, hogy a parkban lévő pad háttámlájára egyensúlyát veszítve, a jobb oldalára esett, szúró fájdalmat érzett jobb deréktáján, előtte a bal oldalát fájnlalta, és ezt a kórházban élettársának elmondta. 2014. szeptember 30-án helyszíni kihallgatásakor jogi képviselője jelenlétében bemutatta, miként esett neki jobb oldalát megütve a pad háttámlájának, annak háti oldalsó részénél.

A szakértői bizonyítás ismeretében, 2014. december 3-án felvett vallomásában fenntartotta, amit a padra történt elesésével kapcsolatban elmondott és megmutatott.

A kiegészítő orvosszakértői véleményében dr. Stettler Mihály megállapította, hogy olyan formában, ahogy erről a sértett beszámolt, nem kerülhetett volna sor a sérülései keletkezésére.

A sértett bíróság előtti és a korábbi nyilatkozatait végigelemezve és más bizonyítékokkal összevetve, az elsőfokú bíróság mérlegelésének eredményeként okszerűen nem adott hitelt a vádlott javára megváltoztatott sértetti nyilatkozatoknak.

A másodfokú bíróság a sértetti vallomás értékelésében hibás következtetést nem talált.

A helyszínen a sértett olyan módon mutatta be az elesését, ami alapján a tényadatok szerint, a vese sérülés keletkezése kizárható. Úgy nem keletkezhettek, ahogy 2014. szeptember 19-től megváltoztatott tanúvallomásában elmondta. A padra esésre vonatkozó vallomásainak valóságtartalma azért is kétséges, mert nem tudta határozottan a történeteket visszaadni, nem volt következetes, hanem zavaros az előadás módja, ezért nem volt meggyőző. A munkaügyi dolgozók, akik hozzá mentőt hívtak, a mentősök, az ellátó orvosok előtt is arról tett említést, hogy az általa ismert

személy bántalmazta. Ehhez képest sorra véve a nyilatkozatait, valóban négy vallomása úgy született, hogy nem beszélt a padra esésről.

1. tanú, 4. tanú jelen voltak a sértett bántalmazásánál, a vádlotti cselekményre, a sértett elesett állapotára nyilatkozni tudó személyek voltak.

1. tanú (T1. tanú) 2014. június 13. napján a nyomozás során felvett eredeti vallomása egyeztethető volt a sértett kezdeti vallomásával, **4. tanú**val egyezően részletesen számot tudtak adni a történetekről. **1. tanú** a sértettel azonos jogi képviselő jelenlétében, 2014. szeptemberben egészítette ki a vallomását azzal, hogy a sértettet pár nap múlva a kórházban meglátogatta, ekkor említette neki a padra esést. A tárgyaláson ezt a nyilatkozatát fenntartotta de azt a történetet, amit a sértett a vallomása mikénti megtételében történt befolyásolása kapcsán elmondott, határozottan megcáfolta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében tényként rögzíti, hogy mi volt az oka annak, hogy sértett korábban nem tett arról említést, miszerint leesett a padról. A sértett, amíg a vádlott családjával nem találkozott, nem tett említést erről, a sértett, sem pedig az élettársa nem tudták elfogadható indokkal megmagyarázni, hogy a vallomásuk megváltoztatásának mi volt az oka. Az objektív adatokból sem lehet sérülésének ezt a keletkezési módját levezetni, valamint az sem állapítható meg, hogy a sértettet élettársa fondorlatos módon nem engedte nyilatkozni arról, hogy a padról leesett, illetve a vádlotti bántalmazásra annak ráhatására nyilatkozott.

Nem támadható ezért, hogy a vádlott idézte elő a sértett az életveszélyt okozó vesesérülését.

A sértett 2014. vallomásának erre vonatkozó részét (szeptember 19-ét megelőző a tanúvallomásai) a mentőszolgálat dolgozói, **1. tanú, 4. tanú** tanúvallomása és a vizsgálatát végző orvos előtt tett, látleletben rögzített nyilatkozata, dr. Stettler Mihály orvosszakértő, a nyomszakértő véleménye alátámasztják. Ehhez képest dr. Fogel Lajos által készített szakértői anyag, valamint a horzsolásos felszíni elváltozás - amit a látleletben nem, de utólag az urológiai dokumentációban rögzítettek - a vesék magasságában, a paddal való találkozásból eredő keletkezést önmagában nem igazolja, mivel a rúgásokból is levezethető ilyen sérülés, a sértetti megváltoztatott vallomást alátámasztó objektív adatoként ennél fogva nem lehet figyelembe venni.

Az első fokú bíróság tehát okszerűen megindokolta, hogy a bizonyítékértékelés eredményeként miért nem fogadta el tényként, hogy a vádbeli napon a sértettet a vádlotti bántalmazás után baleset érte, amelyről életveszélyesen megsérülhetett.

Dr. Stettler Mihály igazságügyi orvosszakértő a véletlen keletkezési módot nem tudta szakértőileg alátámasztani, határozottan véleményezte, hogy még ha a pad élének történt esés megtörtént is, ez nem eredményezhette az életveszélyt okozó vesesérülést.

A szakértői kompetenciával nem keverhető össze a ténymegállapításra vonatkozó bírói mérlegelés. A orvosszakértő több variációt kategorikusan ki tud zárni, vagy megerősít egyik vagy másik keletkezési mechanizmust a bekövetkezett sérülések jellege, elhelyezkedése alapján, de a keletkezési mód tényalapját a bizonyítékok alapján a bíróság állapítja meg.

A jelen ügyben sem a szakértői megállapítás alapján döntötte el az elsőfokú bíróság, hogy volt-e padra eséstől származó sérülése a sértettnek, hisz ez a bizonyíték nem egyedüli alapja a levont következtetésének.

A két orvosszakértő a tárgyaláson a bizonyítéki kör ismertetében egyértelműsítette, hogy a vesesérülésnél nagyobb tompa erőbehatás feltételezhető, valamint a vádlott által a helyszíni videó felvételen bemutatott mozgássorba beilleszthető a külsérelmi nyomoknál a vese magasságában leírt bőralatti bevérzés, duzzanat, ez a mechanizmus eredményezhette a vesesérülést.

A két szakértő egyetértett abban is, hogy függetlenül attól, hogy igaz vagy sem a pados történet, az erőmegosztás miatt nem sérülhetett a vese, más következménnyel járhatott volna. Dr. Fogel Lajos szakértő egyfajta lehetséges keletkezési módként úgy tudta a vesesérülést a padra eséshez kötni - elfogadva a rúgást is -, hogy konstruált egy mozgássort, amihez ha ez igaz, tudja a sérülést keletkeztetni. Vagyis, ha csavart mozgásnál ide koncentrálódik a nagyobb erő a padra esésnél. Szakértői munkaként helyénvaló lehet ez a levezetés, de szakértőként az nem kompetenciája, hogy a mozgássort megállapítsa, ezt tényként a bíróságnak kell megállapítani. Az elsőfokú bíróság elvetette és nem tette a tényállás részévé azt a verziót, hogy a sértett a padon történt elesés során sérült életveszélyesen. Ezért a szakértők álláspontjának felülvéleményezésével sem kellett foglalkoznia, egyébként is feloldandó ellentmondást a szakértők véleményében a másodfokú bíróság nem tárt fel.

Az alap kiindulási pont tekintetében a bizonyítékok egy irányba mutatnak, kétséget kizáróan bizonyított, hogy a sértett életveszélyes vese sérülését a vádlott deréktájra leadott rúgásai okozták, az összes rögzített sérülésének keletkezése a vádlott bántalmazásával áll okozati összefüggésben.

A bizonyítékokat összefüggésükben értékelve, nem fogadta el az ítéletábra azt a védői álláspontot, hogy a tényállás megalapozatlan. A másodfokú eljárásban az elsőfokú ítéleti tényállás alapján kell megítélni, hogy az ügy eldöntéséhez szükséges lényeges tények megállapítása megalapozottan megtörtént-e. Az ítéletábra a megalapozottként elfogadott tényállás esetén eljárásjogi tilalom folytán, egyes elemeket a tényállásból nem vehet ki, nem értékelheti a bizonyítékokat eltérően, felülmérlegelést nem végezhet, az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz kötött. Mivel az ügyben további bizonyításra nincs szükség, mert az elsőfokú ítéleti tényállás felderített, nem

iratellenes, hibás vagy pontatlan, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló védelmi fellebbezésnek az ítéletábra adott helyt.

Az ítéletábra osztotta a fellebbezési főügyészség indítványát, hogy az elsőfokú ítéleti tényállás személyi részét pontosítani kell a vádlott elítélésre vonatkozó újabb adatokkal és a hárommillió forint sérteti kárpótlás tekintetében.

Ennek megfelelően a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pontja alapján a másodfokú eljárásban nyilvános ülésen tett vádlotti nyilatkozat szerint annyiban egészítette ki, hogy a vádlottal szemben a Komáromi Járási Ügyészség B.1055/2013/17. számon emelt a vádirata alapján indult eljárásban nem jogerősen szabadságvesztésre ítélték, ebben az ügyben 2016. május 4. napjától rendelték el az előzetes letartóztatását.

Az ítélet 3. oldal 5. bekezdésében írtakból „a közjegyző előtt hárommillió forint sérelemdíjat is fizettek neki,” ezt a részt korrigálta a közjegyzői okirat alapján. Ebben a tekintetben azt rögzíti, hogy „... a közjegyző előtt hárommillió forint elfogadásának megtörténte vonatkozó sérteti nyilatkozatot okiratba foglalták...”

A fentiekkel kiegészített ítéleti tényállás a felülbírálat során is irányadó volt, határozatát az ítéletábra a Be. 352. § (2) bekezdése szerint erre alapította.

A megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére, cselekményének jogi értékelése az indoklás alábbi helyesbítésével, helytálló.

A vádlott őszinte módon nyilatkozott arról, hogy indulati volt a cselekménye, a tényállás tartalmazza, hogy mérgében rátámadt a neki flegmának tűnő sértettre.

A tényállásban rögzített kivitelezési mód mellett az a következtetés vonható le, hogy a vádlott indulata hatása alatt, egyenes szándékkal okozott testi sérülést a sértettnek. A támadott testtájék, a rúgás ereje, kijelentései alátámasztják, hogy kívánta a sértett sérülésének bekövetkezését, amelynek eredménye tekintetében - ahogy azt az elsőfokú bíróság helytállóan megindokolta - hanyag gondatlanság terheli.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál figyelembe vehető súlyosító, enyhítő tényezőket teljes körűen feltárta és elemezte, ezekhez képest újabb súlyosító körülményként értékelte az ítéletábra a vádlott terhére, hogy a testi épség elleni bűncselekmények az illetékességi területén elszaporodottak.

A bűncselekmény konkrét tárgyi súlya jelentős, a vese repesztett sérülése vérzés miatt, közvetlen életveszélyes állapotot idézett elő a sértettnél, szakszerű orvosi segítség nélkül akár a halála is bekövetkezhett volna, a jobb veséjének műtéti

eltávolítása maradandó fogyatékoságot eredményezett. A vádlott büntetőeljárás hatálya alatt követte el a jelen ügyben elbírált újabb, terhére rótt bűncselekményt, mindezek és a büntetett előélete, vele szemben a különös részi minimum közelében kiszabottnál magasabb tartamú szabadságvesztés büntetést indokoltak volna.

A szabadságvesztés súlyosításának irányával ezért az ítélőtábla egyetértett, hisz a büntetésnek azt a célját, hogy az elkövetőt és másokat is visszatartsa ilyen jellegű bűncselekmények elkövetésétől, a különös részi minimum közelében kiszabott tartamú szabadságvesztés nem szolgálja.

A büntetési tartam megállapításánál az ítélőtábla figyelembe vette, hogy a vádlott életvitele a rablás büntette miatti elítéléséből 2005. szeptember 26-án történt szabadulását követően hosszú ideig nem esett kifogás alá, normasértést nem követett el. A javára értékelt megbánása, a sértett megbocsátása, a jóvátételi magatartás családja részéről, olyan nyomatékú enyhítő körülmények, amelyek figyelembevételével csak kisebb mértékű súlyosítást, középmérték alatti szabadságvesztés büntetés kiszabását tartotta indokoltnak.

A fentiekre figyelemmel, a büntetés vonatkozásában az ítélőtábla a Be. 372. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, egyebekben - mivel a fő és járulékos kérdésekben hozott más döntései törvényesek - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2016. június 7. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Miklós Mária sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Tatabányai Törvényszék 2016. február hó 26. napján kelt 3.B.141/2015/19. számú ítéletének meg nem változtatott része 2016. június 7. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. június 7. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hiteléül kiadó